

Ó, szent szeretet, tiszta jóság,
 Gyümölcsöt adó lehajlós ág,
 Ó, Édesanya, édességes,
 Szébb mindeneknél, ékességes!

Anyák Napja

Anyák napja van! Az ő napjuk! Akik a betegség éjjelén álmatlanul ott virrasztanak a bölcső mellett! És visszaimádkozzák életünket a halál küszöbéről. Az Édesanya: istenáldás, kegy, áldozat, jótétemény. A világon minden teremtett valóságban van valami hiba, vagy gyöngeség, egyesgyedül az Édesanyában nincs. Ó az Erő, ő az Áldás, ő a Magaföláldozás, az Önzetlenség. Amije van, amit adhat, azt mind gyermekének adja és amit ad, azt azért adja, mert neki egyetlenegy boldogsága van: az, hogy mindenét a gyermekének adja, mindenét gyermekének áldozza. Az ő gazdagsága az, hogy gyermekét gazdaggá teheti.

De ne képzeljétek, hogy ő, az Édesanya, csengő aranyat, pénzt vagy egyéb hü kincset tart gazdagságának. Az Édesanya nemcsak a legjobb a kerek világon, de a legbölcsőbb is, mert bölcseségét közvetlenül a jó Istentől tanulta, aki az Édesanya szívet teletöltötte az igazi gazdagság ragyogó aranyával, rubinköveivel és gyémántjaival: *szerezzettel*. Hol van, hol lehetne olyan gyermek, aki nem szereti az Édesanyját?

Milyen boldogság már maga az is, hogy ezt tudjuk, hogy ezt érezhetjük! Milyen boldogság, hogy jóságos kezét itt érezzük a fejünkön, amint megsimogat és szíve dobogását hallgathatjuk, amint imádsággal sóhajt a magasságos Égbe, miértünk, gyermekekért! Boruljunk le az Anyák Napján Isten előtt és öleljük körül Édesanyánkat! Csókoljuk meg áldott, jóságos kezét; annyi, mintha a jó Isten kezét csókolnánk meg, mert az Édesanya a jó Isten keze: áldás és jutalom!

Ő az, aki mindenét nekünk adja és érettünk áldozza, s az egyetlenegy, akinek mi semmit sem adhatunk, semmi egyebet, csak a szívünket, a szeretetünket. Ez a gyermeki hála drága tiszteletadója, ami őt boldogítja.

Minket is boldogít. Boldogok vagyunk, ha mosolyogni látjuk a szelid, jóságos anyai arcot. Boldogok, ha tudjuk, hogy ő megelégedett és hogy ezt az érzést mi szerezzük neki, egyedül azzal, hogy minket boldognak lát. A mi örömünk az ő egyetlen öröme, a boldogságunk az ő egyetlen boldogsága.

Ez a legszentebb, legigazabb és legvigasztalóbb érzése az emberi szívnek. Ha ez megvan, akkor lelkünk nyugalma

is megvan. Ha nincs meg, vagyis, ha nem volna meg, akkor elsötétülne a világ körülöttünk, mert az anyai és gyermeki kölcsönös szeretet az élet világitó fénye, napja, mely mindent beragyog.

De hiszen milyen lenne az emberi szív, amelyik nem érzi, vagy nem becsüli meg az anyai szív határtalan szeretetének boldogító hatását! Világ teremtése óta mindennütt a világon mindig a legnagyobb tisztelet, hála és megbecsülés, a legmélyebb szeretet dédelgette az anyai szívet, mely az emberi jóság örök forrása. Az védelmez bennünket az örvények és veszedelmek között imádságaival és magafeláldozó önzetlenségével és ha életünk minden pillanatát az Édesanya szeretetének megbecsülésére áldoznánk, akkor se áldozhatnánk annyit, amennyit az anyai szív, az anyai szeretet megérdemel!

Az anyai szív lobogó láng. Végig, az emberiség sok-ezeréves történelmében, sok bűnre és fonákságra, hibára, tévedésre, igazságtalanságra bukkanunk. De sehol se találunk arra, hogy az Édesanyát valaki megbántotta volna. Legalább büntetlenül nem! Mert a legelvetemültebb gonosztevő is megszeli az anyai szív előtt. És a legjobb emberek térdre esnek a jó Isten előtt, mikor az Édesanyára gondolnak és hálával telt szívvél ölelik át az Édesanya jóságos alakját. Tudjuk, az Isten legnagyobb áldása ő, aki védelmező, segítő, gyámolító lelkével életünkben és halálunkban is hiven őrködik fölöttünk és az Istenen kívül ő a legnagyobb Szeretet, az egyetlen, aki bennünket soha el nem hagy, hanem hiven kísér. Az Édesanya szíve velünk van fürgetegben és verőfényben egyaránt; imára ő kulcsolja össze láthatatlanul is kezünket s munka közben és álmunkban halljuk biztató, szelid intelmeit, amikor felénk sóhajt, hogy megtartsen bennünket a tiszta élet munkás igyekezetében: a hitben, az igazságban, emberszeretében.

Csókoljátok meg érte Édesanyátok jóságos kezét...

Lőrinczy György.

Imádság

*Istenem, ki halloá a beteg nyögését,
Levél sutlogását, méhek zümmögését,
Hallá meg ajakamnak gyöngé rebegését!*

*Ki bölcsőm rengette, ringatta szeliden,
Te meglátogattad, óh hatalmas Isten!
Betegség sorvasztja, nyugodalma nincsen.*